

การสอนภาษาอังกฤษ เรื่อง “อดีตกาล (Past Tenses)”

โดยใช้ศูนย์การเรียนรู้

Teaching English Past Tenses Through Learning centers

สำราญ ชันสำโรง

Samran Khansamrong

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตเชียงใหม่

Mahachulalongkornrajavidyalaya University Chiang Mai Campus

บทคัดย่อ

การวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลของการใช้ศูนย์การเรียนรู้โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญแก้ปัญหาความไม่น่าสนใจในการเรียนกาล (Tenses) โดยเฉพาะอดีตกาล (Past Tenses) และเพื่อให้เกิดความเข้าใจการใช้อดีตกาลง่ายขึ้น แก่พระนิสิตชั้นปีที่1 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1 ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2557 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตเชียงใหม่

การศึกษาวิจัยนี้ใช้การวิจัยกึ่งทดลอง (Quasi - experimental study) ผู้วิจัยได้จัดแบ่งพระนิสิตออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มควบคุม 28 รูป และกลุ่มทดลอง 28 รูป โดยกลุ่มควบคุมจะได้รับการสอนแบบปกติ ส่วนกลุ่มทดลองจะได้เข้าร่วมกิจกรรมศูนย์การเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้พัฒนาขึ้น

ผลการวิจัยพบว่า การเปรียบเทียบคะแนนสอบก่อนและหลังการเรียน โดยใช้ศูนย์การเรียนรู้และการเรียนตามปกติในชั้นเรียนของพระนิสิต โดยการวิเคราะห์ dependent sample t-test มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ 0.01 ส่วนการเปรียบเทียบคะแนนสอบก่อนและหลังการเรียน โดยใช้ศูนย์การเรียนรู้กับการเรียนตามปกติในชั้นเรียนของพระนิสิต โดยการวิเคราะห์ Independent sample t-test ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ $p = .188$ นอกจากนี้ผลการวิจัยยังพบอีกว่า พระนิสิตมีความพึงพอใจต่อกิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้รูปแบบศูนย์การเรียนรู้ คือรู้สึกชอบ ระดับมากที่สุด ร้อยละ 54.5 และมีความรู้สึกรับรองลงมา ร้อยละ 31.8 และเมื่อเปรียบเทียบทั้ง 4 ศูนย์ พระนิสิตชอบศูนย์การอ่านมากที่สุด ร้อยละ 63 รองลงมา ศูนย์การพูดร้อยละ 45.5 ซึ่งอาจสรุปได้ว่า วิธีการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้สามารถพัฒนาให้

พระนิสิตมีการเรียนรู้เรื่อง อดีตกาล (Past Tenses) ดีขึ้นทัดเทียมกับการสอนของครูในชั้นเรียนตามปกติ และสามารถเรียนรู้ได้อย่างมีความสุข

คำสำคัญ: ภาษาอังกฤษ; อดีตกาล

Abstract

This research is to study the results of teaching past tenses through learning centers, focussing on students' centers in order to solve uninteresting lesson and to understand English past tenses easier for first year monk students enrolling English I course, first semester 2014 of Mahachulalongkornrajavidyalaya University, Chiang Mai campus.

Quasi-experimental study was used for this research. The monk students were divided into two groups :-

Controlled group (22 monk students) was mainly taught by listening to the lecturer and experimented group (23 monk students) was taught through learning centers i.e. listening center, speaking center, reading center and writing center.

The results of the study found that comparing pre-test and post-test between teaching through learning centers and listening to the lecturer by dependent sample t-test analysis was statistically significant at p-value < 0.01; Whereas, comparing pre-test and post-test between teaching through learning centers and listening to the lecturer by independent sample t-test analysis was statistically insignificant at p-value = .118. Furthermore, it also found that 54.5 % of the monk students liked learning past tenses through learning centers in the high level and 31.8% of them liked it in the highest level. Out of four centers, they liked reading center most, 63%, and then speaking center, 45.5 %.

These might be concluded that teaching through learning center can improve the monk students in learning past tenses as learning taught by the lecturer in the regular class and they also learned with fun.

Keywords: English; Past Tenses

บทนำ

ภาษาแต่ละภาษามีหลักเกณฑ์ในการใช้เป็นเอกลักษณ์ที่อาจเหมือนหรือแตกต่างจากภาษาอื่นบ้าง ผู้เรียนจึงจำเป็นต้องศึกษาให้เกิดความเข้าใจ ดังนั้นการเรียนภาษาอังกฤษจึงจำเป็นต้องมีการศึกษาให้เข้าใจกฎเกณฑ์ พร้อมทั้งสามารถนำไปใช้ได้อย่างถูกต้อง ทั้งนี้วิธีการหรือรูปแบบในการเรียนรู้อาจมีหลากหลาย ตามแต่ระดับของไวยากรณ์ซึ่งมีกฎเกณฑ์ที่ต่างกัน หากมีความรู้เกี่ยวกับกฎเกณฑ์ไวยากรณ์เหล่านั้นก็สามารถที่จะเชื่อมต่อถึงกันได้ โดยการฝึกใช้โครงสร้างจากการเรียนนั้น และนำมาฝึกในกิจกรรมทางภาษาที่มีปฏิสัมพันธ์กัน ลักษณะเช่นนี้จะทำให้โครงสร้างที่เรียนนั้นกลายเป็นการเรียนรู้ได้ (stevick, 1980: 60-61)

ในบรรดากฎเกณฑ์ของไวยากรณ์ภาษาอังกฤษที่จะต้องเรียนให้เกิดการเรียนรู้ นั้น เรื่องกาล (Tenses) เป็นเรื่องที่มีความจำเป็นเพราะการใช้กาลในภาษาอังกฤษมีความเกี่ยวข้องกับหลักและโครงสร้างของไวยากรณ์อื่น ๆ หากแต่ในเรื่องของการใช้กาลนั้นพบว่า นักเรียน คนไทยยังมีปัญหาอยู่มากในการเปลี่ยนแปลงกาลของภาษาอังกฤษ โดยเฉพาะการใช้คำกริยาที่เป็นอดีตกาล (Past Tenses) ดังนั้นการจะทำให้นักเรียนเกิดความเข้าใจและนำไปใช้ได้อย่างถูกต้องนั้นควรที่จะมีการพัฒนาทักษะทั้ง 4 คือ การฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนอย่างสัมพันธ์กัน ทั้งนี้เพราะลำดับขั้นของ การสอนจากการฟัง การพูด การอ่าน การเขียน เป็นหัวใจของวิธีการสอนภาษาอังกฤษในปัจจุบัน (กานดา ณ ถลาง, 2515: 26) แต่อย่างไรก็ตามไม่ว่าจะเริ่มจากทักษะใดก่อน จะต้องมุ่งที่ตัวผู้เรียนเป็นสำคัญ ดังเช่นในหนังสือ “ความฝันของแผ่นดิน” ซึ่งกล่าวว่า “ การเรียนรู้ต้องเน้นการฝึกปฏิบัติจริงในวิชาที่เรียนเน้นกระบวนการคิดวิเคราะห์ การแสวงหาความรู้ด้วยตนเอง การเรียนการสอนต้องให้เด็กเป็นศูนย์กลางแห่งการเรียนรู้” ซึ่งก็มีความสอดคล้องกับพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 มาตรา 22 (พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ, 2542: 12) ว่า “การจัดการศึกษาต้องยึดหลักว่า ผู้เรียนทุกคนมีความสามารถและพัฒนาตนเองได้และถือว่า ผู้เรียนมีความสำคัญที่สุด กระบวนการจัดการศึกษาต้องส่งเสริมให้ผู้เรียนสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มตามศักยภาพ” วิธีการสอนแบบศูนย์การเรียนรู้เป็นอีกวิธีหนึ่งที่ยึดหลักที่ว่า ผู้เรียนควรมีส่วนในการประกอบกิจกรรมการเรียนรู้ การสอนและแก้ปัญหาด้วยสื่อประสม (Multi - media Instruction) และกระบวนการกลุ่ม (group process) เป็นเครื่องมือที่จะทำให้นักเรียนเกิดการเรียนรู้ (สนธิ สัตโยภาส, 2544: 84)

สำหรับการจัดการเรียนการสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ 1 ซึ่งเป็นวิชาบังคับพื้นฐานสำหรับหลักสูตรปริญญาตรีของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตเชียงใหม่ ที่กำหนดให้พระนิสิตชั้นปีที่ 1 ทุกคนวิชาเอกจะต้องลงทะเบียนเรียน หากแต่สภาพการเรียน การสอนรายวิชาภาษาอังกฤษ 1 ที่ผ่านมามีพบว่า นิสิตชั้นปีที่ 1 ที่ลงทะเบียนเรียนวิชาภาษาอังกฤษ 1 มีความหลากหลายในด้านภูมิหลังทางการศึกษา ส่งผลต่อความสามารถในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษแตกต่างกัน โดยเฉพาะในเรื่องของกาล (Tenses) ในสภาพเช่นนี้ผู้วิจัยในฐานะของผู้สอนวิชาภาษาอังกฤษ 1 ได้ตระหนักถึงความสำคัญในการแก้ปัญหาดังกล่าว และมีความสนใจในวิธีการเรียนรู้แบบศูนย์การเรียนรู้ที่มุ่งเน้นการพัฒนาทักษะการฟัง การพูด การอ่าน และการเขียนได้ด้วยการเรียนด้วยตนเองกับสื่อต่างๆในศูนย์การเรียนรู้ ทั้งนี้เพื่อให้ นิสิตที่ยังไม่เข้าใจเรื่องกาลดีพอจะได้เข้าเรียนเพิ่มเติมกับศูนย์การเรียนรู้ที่พัฒนาขึ้นนี้เพิ่มเติมอีก ซึ่งเชื่อว่า จะเป็นรูปแบบที่ดีในการแก้ไขพัฒนาการเรียนรู้เรื่องกาล โดยเฉพาะอดีตกาล (Past Tenses) ที่เป็นปัญหาสำหรับนักศึกษาไทย อันจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดความสนใจกระตือรือร้น ในการเรียนและบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ของรายวิชา

วิธีการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยแบบกึ่งทดลอง (Quasi – experimental research) ที่สอน “อดีตกาล (past tenses)” โดยใช้ศูนย์การเรียนรู้ในรายวิชาภาษาอังกฤษ 1 แก่พระนิสิต ชั้นปีที่ 1 มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย วิทยาเขตเชียงใหม่ จำนวน 56 รูป โดยแบ่งพระนิสิตออกเป็นสองกลุ่มเท่าๆกันกำหนดจำนวนกลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุมโดยพยายามแบ่งตามสัดส่วนของสาขาวิชาเอก และแบ่งตามคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเรื่องกาลจากการ Pre-test แล้ว

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ประกอบด้วยเครื่องมือ 2 ประเภทได้แก่

1. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยทดลองสอนได้แก่ แนวการสอน “อดีตกาล (Past Tenses)” ที่ใช้การสอนแบบศูนย์การเรียนรู้จำนวน 4 แผน แผนละ 2 คาบ คาบละ 50 นาที
2. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล คือ แบบวัดผลสัมฤทธิ์ก่อน - หลังเรียน (Pre - Post Test) เพื่อประเมินความรู้ความสามารถ ในเรื่องอดีตกาล (Past Tenses) และแบบสอบถามเพื่อวัดเจตคติต่อการเรียนการสอน

การเก็บข้อมูลมีวิธีดำเนินการดังต่อไปนี้

1. ผู้วิจัยทำการแบ่งกลุ่มพระนิสิต 28 รูป เรียนในชั้นเรียนในคาบชั่วโมงตามปกติ

ให้เป็นกลุ่มควบคุม และกลุ่มพระนิสิต 28 รูป เรียนในคาบเรียนที่นัดหมายเป็นพิเศษ เป็นกลุ่มทดลอง แล้วให้พระนิสิตทั้ง 2 กลุ่มตอบแบบประเมิน Pre - test เรื่อง Past Tenses ก่อนเรียน จำนวนทั้งหมด 20 ข้อ โดยเก็บแบบประเมินภายในเวลา 12 นาที จากนั้นแบ่งพระนิสิตกลุ่มทดลองเป็น 4 กลุ่มย่อย เพื่อเข้าสู่ศูนย์แต่ละศูนย์เวียนกันจนครบทุกศูนย์ รอบแรกให้พระนิสิตเรียนเรื่อง Past Simple Tense รอบที่สองเรียนเรื่อง Past Continuous Tense โดยที่กำหนดเวลาที่ใช้ในแต่ละศูนย์ 11 นาที พระนิสิตกลุ่มควบคุมเรียนตามเนื้อหา ของ Past Tenses ทั้งสองเรื่องจำนวน 2 คาบ แต่ไม่มีการแบ่งกลุ่มย่อยเพื่อเข้าสู่ศูนย์ทั้ง 4 ศูนย์

2. ในสัปดาห์ต่อมาผู้วิจัย ได้ให้กลุ่มควบคุมและกลุ่มทดลองเรียนตามชั่วโมงที่กำหนดไว้โดยให้พระนิสิตเรียนเรื่อง Past Perfect Tense และ Past Perfect Continuous Tense แล้วจึงให้พระนิสิตทั้งสองกลุ่มทำแบบทดสอบ Post - Test กลุ่มทดลองให้ตอบแบบประเมินความพึงพอใจเกี่ยวกับศูนย์การเรียนรู้ด้วย ส่วนพระนิสิตกลุ่มควบคุมให้ตอบแบบประเมินเฉพาะ Post - Test อย่างเดียว โดยไม่นำข้อมูลจากการตอบแบบประเมินของพระนิสิตที่ไม่สามารถเข้าร่วมกิจกรรมการเรียนการสอนครบทั้งสองครั้งมาวิเคราะห์

การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ทางสถิติโดยใช้สถิติเชิงพรรณนา คือ การแจกแจงความถี่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ยและส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการวิเคราะห์ข้อมูลการตอบแบบประเมินก่อน - หลังเรียน (Pre - Post Test) เพื่อทดสอบความรู้ความสามารถในเรื่องอดีตกาล (Past Tenses) ด้วยสถิติ paired T-test และ Independent T-test

ผลการวิจัย

ความเข้าใจของพระนิสิตที่มีต่อกิจกรรมการเรียนการสอนโดยการใช้ศูนย์การเรียนรู้ พบว่าส่วนใหญ่มีระดับความเข้าใจต่อกิจกรรมการเรียนการสอนอดีตกาล (Past Tense) อยู่ในระดับปานกลางร้อยละมากที่สุด

Past Simple Tense พบว่า พระนิสิตมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมากที่สุดคือ ร้อยละ 54.5 รองลงมาคือ มีความเข้าใจน้อยร้อยละ 22.7 น้อยที่สุดคือ มีความเข้าใจดีมาก ร้อยละ 4.5

Past Continuous Tense พบว่า พระนิสิตมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมี มากที่สุดคือ ร้อยละ 50.0 รองลงมาคือ มีความเข้าใจน้อยและมีความเข้าใจดีร้อยละใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 27.3 และ 22.7 แต่ไม่มีพระนิสิตที่มีความเข้าใจดีมาก

Past Perfect Tense พบว่า พระนิสิตมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมีมากที่สุดคือ ร้อยละ 50.0 รองลงมาคือ มีความเข้าใจน้อยและมีความเข้าใจดีร้อยละใกล้เคียงกัน คือ ร้อยละ 27.3 และ 22.7 แต่ไม่มีพระนิสิตที่มีความเข้าใจดีมาก

Past Perfect Continuous Tense พบว่า พระนิสิตมีความเข้าใจอยู่ในระดับปานกลาง ซึ่งมีมากที่สุดคือ ร้อยละ 45.5 รองลงมาคือ มีความเข้าใจน้อย ร้อยละ 31.8 น้อยที่สุดคือ มีความเข้าใจดีมาก ร้อยละ 4.5

ความพึงพอใจของพระนิสิตที่มีต่อกิจกรรมการเรียนการสอน โดยการใช้ศูนย์การเรียนรู้ พบว่าส่วนใหญ่มีความรู้สึกชอบต่อกิจกรรมการเรียนการสอนโดยการใช้ศูนย์การเรียนรู้ ร้อยละมากที่สุด

กิจกรรมศูนย์ที่ 1 การฟัง พบว่า พระนิสิตมีความรู้สึกชอบและเฉย ๆ ต่อกิจกรรมศูนย์ที่ 1 การฟังมากกว่าความรู้สึกอื่นๆ โดยมีร้อยละใกล้เคียงกันคือร้อยละ 40.9 และ 36.4 ตามลำดับ รองลงมา มีความรู้สึกชอบมาก ร้อยละ 22.7

กิจกรรมศูนย์ที่ 2 การพูด พบว่า พระนิสิตมีความรู้สึกชอบ ซึ่งมีมากที่สุดคือ ร้อยละ 59.1 รองลงมาคือ มีความรู้สึกชอบมาก ร้อยละ 22.7 น้อยที่สุดคือ มีความรู้สึกไม่ชอบ ร้อยละ 4.5

กิจกรรมศูนย์ที่ 3 การอ่าน พบว่า พระนิสิตมีความรู้สึกชอบ ซึ่งมีมากที่สุดคือ ร้อยละ 63.6 รองลงมาคือ มีความรู้สึกชอบมาก ร้อยละ 22.7 แต่ไม่มีพระนิสิตที่มีความรู้สึกไม่ชอบ

กิจกรรมศูนย์ที่ 4 การเขียน พบว่า พระนิสิตมีความรู้สึกชอบ ซึ่งมีมากที่สุดคือ ร้อยละ 59.1 รองลงมาคือ มีความรู้สึกชอบมาก ร้อยละ 22.7 แต่ไม่มีพระนิสิตที่มีความรู้สึกไม่ชอบ

กิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ศูนย์การเรียนรู้ พบว่า พระนิสิตมีความรู้สึกชอบ ซึ่งมีมากที่สุดคือ ร้อยละ 54.5 รองลงมาคือ มีความรู้สึกชอบมาก ร้อยละ 31.8 แต่ไม่มีพระนิสิตที่มีความรู้สึกไม่ชอบ

กิจกรรมการเรียนการสอนโดยใช้ศูนย์การเรียนรู้ทั้ง 4 ศูนย์ พบว่า พระนิสิต มีความรู้สึกชอบที่มีต่อกิจกรรมศูนย์ที่ 3 การอ่าน ซึ่งมีมากที่สุดคือ ร้อยละ 63.6 รองลงมาคือ ความรู้สึกชอบที่มีต่อกิจกรรมศูนย์ที่ 2 การพูด ร้อยละ 45.5 น้อยที่สุดคือ ความรู้สึกชอบที่มีต่อกิจกรรมศูนย์ที่ 3 การเขียนและกิจกรรมศูนย์ที่ 4 การฟังมีร้อยละใกล้เคียงกันคือ ร้อยละ 31.8 และ 27.3

การเปรียบเทียบระหว่างการเรียนโดยการใช้ศูนย์การเรียนรู้และการเรียน ตามปกติในชั้นเรียนของพระนิสิต พบว่า พระนิสิตที่ได้รับการสอนโดยการใช้ศูนย์การเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ยก่อนการสอน เท่ากับ 6.73 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.98 ส่วนพระนิสิตที่ได้รับการสอนตามปกติในชั้นเรียน มีคะแนนเฉลี่ยก่อนการสอน เท่ากับ 5.40 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 2.58 เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนได้รับความรู้ของทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้ค่าที่แบบอิสระ พบว่า คะแนนความรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง Past Tense ของทั้ง 2 กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p = .333$

พบว่า ก่อนได้รับการสอนโดยการใช้ศูนย์การเรียนรู้ พระนิสิตมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง Past Tense เท่ากับ 6.73 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 5.02 หลังได้รับการสอนโดยการใช้ศูนย์การเรียนรู้พระนิสิตมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง Past Tense เท่ากับ 10.50 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 5.03 เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังได้รับความรู้โดยการใช้ศูนย์การเรียนรู้โดยใช้ค่าที่แบบไม่อิสระ พบว่า คะแนนเฉลี่ยความรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง Past Tenses หลังการสอนเพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .001$ ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 2

พบว่า ก่อนได้รับการสอนตามปกติในชั้นเรียน พระนิสิตมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง Past Tense เท่ากับ 5.40 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 3.54 หลังได้รับการสอนตามปกติในชั้นเรียนพระนิสิตมีคะแนนเฉลี่ยความรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง Past Tense เท่ากับ 8.60 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 4.04 เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยก่อนและหลังได้รับการสอนตามปกติในชั้นเรียนโดยใช้ค่าที่แบบไม่อิสระ พบว่าคะแนนเฉลี่ยความรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง Past Tense หลังการสอนเพิ่มขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p < .001$ ซึ่งเป็นไปตามสมมุติฐานข้อที่ 2

พบว่า พระนิสิตที่ได้รับการสอนโดยการใช้ศูนย์การเรียนรู้มีคะแนนเฉลี่ยหลังการสอน เท่ากับ 10.50 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 5.03 ส่วนพระนิสิตที่ได้รับการสอนตามปกติในชั้นเรียน มีคะแนนเฉลี่ยหลังการสอน เท่ากับ 8.60 จากคะแนนเต็ม 20 คะแนน และมีค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 4.04 เมื่อทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยหลังได้รับความรู้ของทั้ง 2 กลุ่ม โดยใช้ค่าที่แบบไม่อิสระ พบว่าคะแนน

ความรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง Past Tense ของทั้ง 2 กลุ่ม ไม่มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ $p = .188$

ดังนั้น ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ผลของความพึงพอใจที่มีต่อการเรียนอดีตกาล (Past Tenses) โดยรูปแบบศูนย์การเรียนรู้ ซึ่งเน้นกลุ่มผู้เรียนเป็นสำคัญ จากผลการวิจัย พบว่า ส่วนใหญ่มีความรู้สึกชอบและชอบมากต่อกิจกรรมการเรียนการสอนโดยการใช้ศูนย์การเรียนรู้ ที่เป็นเช่นนั้นเพราะวิธีสอนโดยการใช้ศูนย์การเรียนรู้เป็นวิธีการสอนที่มีความหลากหลายอาจจะทำให้ผู้เรียนมีความสนุกในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับ Allright (1991) กล่าวว่า “การเรียนแบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง เป็นแนวการเรียนการสอนที่รวมถึงประสบการณ์การสอนที่หลากหลายของผู้สอนทำให้สามารถตอบสนองความต้องการได้ โดยยอมรับความหลากหลายของผู้เรียน เนื้อหาการเรียนและเป้าหมายการเรียน การเรียนแบบเน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลางเกี่ยวข้องกับ การที่ผู้เรียนมีส่วนร่วม ซึ่งเป็นสิ่งสำคัญมากที่สุด ส่วนกระบวนการและวิธีการนั้นเป็นเพียงเป้าหมายรอง มีการเลือกวิธีการเรียนรู้ให้สอดคล้องกับคุณลักษณะของผู้เรียนและเนื้อหาวิชาที่เรียน โดยเปิดโอกาสให้ใช้แนวคิดทุกด้านมีเป้าหมายเพื่อให้เกิดความเข้าใจในความต้องการของผู้เรียนและกระบวนการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ และสามารถตอบสนองความต้องการของผู้เรียน” ดังนั้นผู้เรียนจึงมีความรู้สึกชอบกิจกรรมการเรียนการสอนและเกิดความเข้าใจในกิจกรรมการเรียนการสอนโดยการใช้ศูนย์การเรียนรู้

2. พบการวิจัยว่า พระนิสิตมีความรู้สึกชอบต่อกิจกรรมการเรียนการสอนในกิจกรรมศูนย์ที่ 3 การอ่าน มากที่สุดถึงร้อยละ 63.6 รองลงมาคือ กิจกรรมศูนย์ที่ 2 การพูด อาจจะกล่าวได้ว่า ทักษะอ่านเป็นทักษะที่มีความสำคัญมากที่สุดสำหรับผู้เรียนที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศในประเทศไทย ทั้งนี้เพราะมีโอกาสใช้ทักษะการฟัง การพูด และการเขียนภาษาอังกฤษน้อยกว่าการอ่าน (อัจฉรา วงศ์โสธร, 2524: 281) ซึ่งก็มีความสอดคล้องกับ สมพิศ แสงศิริรักษ์ (สมพิศ แสงศิริรักษ์, 2542) กล่าวว่า การอ่านเป็นทักษะที่สำคัญและเป็นรากฐานของการเรียนรู้ การพัฒนาผู้เรียนให้มีทักษะการอ่านที่ดีนั้นต้องมีความเข้าใจเนื้อหาที่อ่าน และวิธีสอนโดยการใช้ศูนย์การเรียนรู้ เป็นวิธีการสอนโดยยึดหลักการที่ว่าผู้เรียนควรมีส่วนในการประกอบกิจกรรมการเรียนการสอน และแก้ปัญหาด้วยกระบวนการกลุ่ม (Group Process) เป็นเครื่องมือที่จะทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้โดยวัตถุประสงค์ของการจัดห้องเรียนเป็นศูนย์การเรียนรู้ เพื่อจัดรูปแบบการเรียนรู้ให้หลายๆ ลักษณะ ซึ่งต่างจากการเรียนในชั้นเรียนตามปกติ เกิดความเชื่อมั่นในตนเอง พัฒนาทักษะ

ในการอ่าน (Valette, 1972)

3. สำหรับศูนย์ที่ 4 การฟังที่ผู้เรียนมีความรู้สึกชอบน้อยที่สุด กว่าศูนย์อื่นๆ ร้อยละ 27.3 อาจเป็นเพราะผู้เรียนไม่สามารถแยกเสียง ของภาษาพูด ซึ่งมีทั้งการออกเสียงสูงต่ำ การเน้นเสียง การกลืนเสียงระหว่างสระและพยัญชนะ และคำศัพท์ต่างๆ เหมือนดังที่ Richards (Richards, 1994) ได้แบ่งขั้นตอนการพัฒนาการ ฟังเพื่อความเข้าใจของผู้ที่ไม่เคยเรียนภาษามาก่อนเป็น 5 ระดับดังนี้คือ ระดับที่ 1 ผู้เรียนไม่รู้จักความสัมพันธ์ของคำในประโยค ระดับที่ 2 ผู้เรียนสามารถเข้าใจความสัมพันธ์ของคำในประโยคเพียงเล็กน้อยสามารถเข้าใจความหมายจากการพิจารณาคำและบริบทที่อยู่รอบๆ ระดับที่ 3 ผู้เรียนเริ่มมีความเข้าใจโครงสร้างของประโยค แต่ยังต้องใช้บริบทช่วยในการเข้าใจความหมาย และจะมีปัญหากับโครงสร้างของประโยคที่ก่อให้เกิดความเข้าใจผิดได้ เช่น คำที่กำหนดกาล (Tense Marking) การใช้สรรพนาม (Pronoun reference) เป็นต้น ระดับที่ 4 ผู้เรียนสามารถเข้าใจคำชี้แนะทางไวยากรณ์ (Syntactic clues) บางส่วนเพื่อจะให้ได้ความหมาย แต่จะไม่สามารถเข้าใจโครงสร้างอย่างถ่องแท้ และต้องการฟังซ้ำและระดับที่ 5 สามารถเข้าใจสิ่งที่ได้ยินโดยใช้บริบทมาช่วยน้อยลง

4. ผลการแสดงความคิดเห็นในเรื่อง ความเข้าใจในกิจกรรมการเรียนการสอนอดีตกาล (Past Tenses) โดยการใช้ศูนย์การเรียนรู้ในระดับปานกลางร้อยละมากที่สุด อธิบายได้ว่า การทำความเข้าใจเรื่องอดีตกาลไม่ใช่เป็นเรื่องง่ายต้องใช้เวลาในการเรียนรู้มากพอสมควร เพราะ ภาษาไทยไม่มีรูปแบบการเปลี่ยนแปลงกริยาเหมือนภาษาอังกฤษ ดังนั้นสภาพการเรียนภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยยังมีปัญหาด้านการใช้คำกริยาในการแสดงอดีตกาล (ศิริมน ศรีนพรัตน์, 2530: 20)

5. ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง Past Tense โดยใช้ศูนย์การเรียนรู้กับการเรียนตามปกติในชั้นเรียนไม่แตกต่างกัน อธิบายได้ว่า ในปัจจุบันการสอนจะไม่อยู่เพียงแค่ครูเพียงอย่างเดียวเนื่องจากการเรียนสอนต้องประกอบด้วยผู้เรียนและผู้สอน ดังนั้นรูปแบบของการเรียนรู้จึงต้องมีความหลากหลาย ดังที่ Ellis (1994) กล่าวว่า “รูปแบบการเรียนรู้ มี 4 รูปแบบ ได้แก่ การเรียนรู้แบบรูปธรรม (Concrete learning) ผู้เรียนไม่ชอบการเรียนที่เป็นกิจวัตร แต่จะชอบการเรียนพร้อมกับการปฏิบัติ การเรียนรู้แบบวิเคราะห์ (Analytical learning) เน้นด้านการแก้ปัญหาและการหาเหตุผล มีความเป็นตัวของตัวเอง ไม่ชอบความล้มเหลว การเรียนรู้แบบสื่อสาร (Communicative learning) ค่อนข้างเป็นตัวของตัวเอง มีความยืดหยุ่นและการปรับตัวสูง ชอบการเรียนการสอนเพื่อการติดต่อสื่อสาร

และการได้ตัดสินใจ การเรียนรู้แบบระบบพึ่งผู้มีอำนาจ (Authority-orientated learning) ขึ้นอยู่กับผู้อื่นชอบได้รับคำแนะนำและคำสอนจากอาจารย์ผู้สอน ชอบการเรียนรู้ที่มีรูปแบบ ไม่ชอบการเรียนรู้ที่ต้องค้นหาหรือค้นคว้า” ซึ่งรูปแบบการเรียนรู้ทั้ง 4 รูปแบบ มีอยู่ในทั้งการเรียนการสอนโดยใช้ศูนย์การเรียนรู้และการเรียนตามปกติ ดังนั้นในการสอนจะต้องมีการปรับให้เข้ากับรูปแบบกระบวนการเรียนดังกล่าว ซึ่งการเรียนการสอนโดยใช้ศูนย์การเรียนรู้ และการเรียนตามปกติ ผู้เรียนก็ต้องใช้วิธีการเรียนดังกล่าวทั้งหมดเหมือนกัน จึงทำให้ผลสัมฤทธิ์การเรียนรู้ภาษาอังกฤษเรื่อง Past Tense โดยใช้ศูนย์การเรียนรู้และการเรียนตามปกติในชั้นเรียนไม่แตกต่างกัน สำหรับกรณีที่ผู้เรียนบางคนที่มีคะแนน Post – Test ต่ำกว่าคะแนน Pre – Test ทั้งกลุ่มที่เรียนโดยศูนย์การเรียนรู้ และกลุ่มที่เรียนตามปกติในชั้นเรียน ถือว่าเป็นเรื่องธรรมดา เพราะผู้เรียนมีความแตกต่างกันในระดับความรู้ รูปแบบการเรียนรู้ และความสนใจ ดังนั้นผู้เรียนจึงอาจไม่บรรลุวัตถุประสงค์ในการเรียนทุกคนเมื่อเรียนในสิ่งที่เหมือนกัน หรือใช้วิธีการเดียวกัน (Valette, 1972)

วิจารณ์

การสอน Past Tenses โดยรูปแบบศูนย์การเรียนรู้เป็นรูปแบบที่ทำให้พระนิสิตมีความพอใจและสนุกในการเรียนไวยากรณ์มากกว่าการสอนโดยการบรรยายโดยทั่วไป เป็นการฝึกให้ผู้เรียนรู้จักคิดและได้ทำงานร่วมกันเป็นกลุ่มและเมื่อมีปัญหาผู้เรียนได้ปรึกษาหารือกันในลักษณะเพื่อนช่วยเพื่อน เพราะในกลุ่มมีทั้งคนเก่งและไม่เก่ง แต่เพื่อเติมเต็มในการเรียนรู้และไม่ให้ผู้เรียนเสียโอกาสที่จะได้เรียนรู้อย่างเต็มที่ในขณะที่ผู้เรียนมีข้อสงสัยเพิ่มเติมจากศูนย์แต่ละศูนย์ ผู้สอนควรแจ้งให้แต่ละกลุ่มส่งตัวแทนหรือเรียกให้ผู้สอนอธิบายเพิ่มเติมในส่วนนั้นๆ

ครูผู้สอนจะเหนื่อยและทำงานหนักในการเตรียมกิจกรรมในแต่ละศูนย์ แต่เมื่อนำกิจกรรมที่ได้เตรียมไว้ได้นำไปใช้จะลดบทบาทของครูเพราะครูจะเป็นคนคอยให้คำปรึกษา และกิจกรรมที่ได้เตรียมไว้สามารถนำไปใช้ในการสอนครั้งต่อไป แต่อาจจะมีการปรับปรุงกิจกรรมบ้าง

การสอนไวยากรณ์ (Past Tenses) ผู้เรียนที่มีพื้นฐานอยู่บ้างจะเกิดการเรียนรู้และเข้าใจซึ่งเห็นได้ค่อนข้างชัดเจน ในส่วนกลุ่มผู้เรียนที่ยังอ่านและสะกดภาษาอังกฤษไม่ค่อยได้ จะมีปัญหาในการทำความเข้าใจได้ช้า และอีกทั้งยังถูกจำกัดในเรื่องของเวลาในแต่ละศูนย์

ศูนย์การฟังเป็นศูนย์ที่ค่อนข้างจะมีปัญหาเนื่องจากผู้เรียนไม่สามารถแยกเสียง เช่น การเชื่อมต่อของเสียงในประโยคว่า We were not hungry เป็น We weren't hungry และผู้เรียนต้องฟังให้เข้าใจเพื่อตอบคำถามในแบบฝึกหัด จึงทำให้พระนิสิตใช้เวลาในศูนย์นี้มาก และใช้เวลาเกินกว่าที่กำหนดไว้ อาจเปลี่ยนจากการฟังเทปอย่างเดียว โดยใช้วีดีโอแทนได้ หรือถ้าจะใช้เทปอย่างเดียวเมื่อใกล้จะหมดเวลาที่กำหนดไว้ให้ผู้เรียนสามารถดูบทสนทนาเฉลยได้เพื่อจะช่วยให้สามารถควบคุมเวลาตามที่กำหนดไว้ได้

ศูนย์การพูดผู้เรียนมีปัญหาร่างประโยคเทียบเคียงกับประโยคตัวอย่างที่ให้ไว้ อีกทั้งไม่รู้หรือไม่แน่ใจในการออกเสียงของคำแต่ละคำ จึงทำให้ผู้เรียนไม่ค่อยได้ฝึกพูดเท่าที่ควร ดังนั้นศูนย์นี้ผู้สอนควรดูแลเป็นพิเศษหรือเลือกผู้เรียนที่เก่งในกลุ่มแต่ละกลุ่มเป็นผู้นำในการอธิบายและออกเสียงให้เป็นตัวอย่าง

ข้อเสนอแนะ

1. ควรมีการทำวิจัยในรูปแบบศูนย์การเรียนรู้กับ Tenses อื่นๆด้วย หรืออาจจะทำวิจัยทั้งรายวิชาภาษาอังกฤษอังกฤษ 1
2. ควรมีการทำวิจัยปรับปรุงพื้นฐานผู้เรียนที่ยังมีพื้นฐานภาษาอังกฤษที่อ่อนมาก ก่อนที่จะใช้รูปแบบศูนย์การเรียนรู้

บรรณานุกรม

- กานดา ณ ถลาง. (2515). **วิธีสอนภาษาอังกฤษกับหลักจิตวิทยา**. กรุงเทพมหานคร: ศูนย์
ภาษาอังกฤษของโครงการพัฒนา มหาวิทยาลัยนครหลวงธนบุรี.
- สนิท สัตโยภาส. (2544). **กระบวนการเรียนรู้ของผู้เรียนเป็นสำคัญ**. เชียงใหม่: คณะ
มนุษยศาสตร์ และ สังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏเชียงใหม่.
- Anderson, R.C. (1985). **Role of The Reader's Schema in Comprehension
Learning and Memory: Theoretical Models and Process of Reading**
International Reading Association.
- Alright, R. (1991). **The Death of the Method**. Lancaster: Centre for
Research in Language Education – working paper.
- Ellis, R. (1994). **The Study of Second Language Acquisition**. St Edmundbury
Press Ltd. Suffolk.
- Janet M. Bing. (1989). **Grammar Guide English Grammar in context**.
Prentice-Hall.
- Lawrence, Mary S. (1995). **Reading, Thinking, Writing: A text for student
of English as a second language, and teacher's manual**. Ann
Arbor, Michigan: Univ. of Michigan Press.
- Little, D. (1994). **Autonomy in Language Learning: Some Theoretical and
Practical Consideration**. In Swarbrick, A. Ced. **Teaching Modern
Language**. Routledge, New York.
- Nunan, D. (1998). **Principle of Communicative Task Design**. In Bikram K Das (ed).
Materials for language learning and teaching. Seameo Regional language centre.
- Raymond Murphy. (1994). **Intermediate English Grammar**. Cam
bridge University press.
- Sysoyer, Pavel V. (1999). **Integration LZ grammar teaching : exploration,
explanation and expression**. The internet TESL journal, 11(5). Tudor,
L. (1996). **Learner. Centreness as Language Education**. Cambridge:
Cambridge University Press.
- Valette, R.M. & Disick, R.S. (1972). **Modern Language Performance Objective
and Individualization**. New York: Harcourt Brace Javanovich.